

La resta

Traduir a primera vista, tal com sembla que actualment es veuen obligats a fer al català alguns professionals de la informació, és un exercici difícil, que exigeix molta pràctica i un profund coneixement de totes dues llengües, i tot i així, ple d'esculls i de riscos inesperats. No és estrany, doncs, que en aquestes traduccions es produïxin algunes ensopegades una mica grosses, que han estat repetidament observades i denunciades:

Una sobre la qual hem observat que s'insistia molt és la que representa, indubtablement, traduir, del castellà al català, «el resto» per «el rest». Només s'explica, efectivament, en una traducció simultània. Com que molt correntment es diu, en català, «el resto» (pronunciant la vocal final com una u), la cosa més fàcil que se li ocorre a qui no ha resolt el problema prèviament, és recórrer a la forma vulgar, eliminant-ne, però, la vocal final, amb que creu obtenir la forma catalana correcta: «el rest», que tant ha sobtat tanta gent. Però si bé rest és una forma realment existent en català, té uns significats sense cap relació amb el camp semàntic de restar o sostreure. Les formes nominals que hem obtingut del verb restar són la resta i el restant usades sovint en plural: La meva part i la resta. Les restes d'un naufragi. Que n'entri deu i els restants que s'esperin.

Però referint-nos a un conjunt d'individualitats, especialment de persones, cal no oblidar els altres. És una forma molt usual en la llengua viva: —significant els restants— i el diccionari normatiu no deixa de recollir-la. Encertar a traduir ràpidament «el resto» per els altres si no s'ha previst ja aquesta solució, ha de resultar certament difícil, però cal no dubtar de la seva bondat i eficàcia, en un exemple com el següent: Avui n'han arribat uns quants i els altres arribaran demà.

ALBERT JANE